

af de mere Formuende ville kunne slippe idetmindste for 1 eller 2 Aar af deres Tjeneste i Forstærkningen; hvad Forslaget under Nr. 63 angaaer, da vil det jo have tilfølgende, at man ved at gjøre en Tjeneste, hvor Frivilligheden og Indretningen efter Vedkommendes eget Hoved har saa stort et Spillerum, aldeles kan frigjøre sig for Tjeneste i Forstærkningen, imod at de omtalte Corpser blot komme til at udgjøre Dele af Krigsmagten i Krigstid. Afstemningen over disse to Punkter vil for mig være meget betegnende med Hensyn til Bedømmelsen af, hvad det har havt at bethede med den stærke Fremhævelse af det overordentligt Herlige i, at alle Personer skulle aftjene deres Børnepligt. Jeg anseer det for rigtigst, om Thinget med Hensyn til dette Spørgsmaal bliver staaende ved den Afstemning, som det sidst afgav, og som jeg for mit Vedkommende naturligt vil fastholde.

Jeg skal endnu tillade mig et Par Ord om det, som jo her er det Vigtigste, nemlig Forslagene under Nr. 64 og 65. Det blev af den ærede Ordfører fremhævet, at Forslaget under Nr. 65 var blevet i høi Grad stærket med Hensyn til Revisionens Betydning, idet den nye Lov ifølge Samme ikke blot skal udbergaae en almindelig Revision inden 5 Aars Forløb, men der tillige bestemmes, at den, forsaavidt denne Revision ikke fører til en ny Lov, skal underkastes en fornyet Revision inden Udløbet af ethvert følgende Finantsaar, saalænge indtil Revisionen fremkalder en anden Lov. Jeg kan nu vel være enig med det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Carlsen) i, at dette, dersom Bestemmelsen om en saadan Revision overhovedet har nogen Betydning, er en virkelig Stærkelse; thi der vil ganske vist, naar det samme Spørgsmaal skal komme frem hvert Aar, være flere Chancer for at faae en Forandring i Loven, end naar der skal hengaae en Tid af 5 Aar, inden det kommer frem igjen. Men jeg maa paa den anden Side gjøre opmærksom paa, at det jo, fordi der i Loven staaer, at den skal underkastes en Revision til den og den Tid, ikke deraf følger, at den ikke tidligere kan komme under Revision, idet det jo intetsteds er fastsat i Grundloven, at man ikke er berettiget til at benytte det private Initiativ

til Forandringer i denne Lov. Forslaget har altsaa i og for sig slet ikke nogen Betydning; det giver ikke det Mindste mere, end hvad vi i Forveien have; det bestemmer kun, at Regjeringen skal forelægge Loven og lade den underkaste en Prøvelse, men Regjeringen vedbliver desuagtet — læg vel Mærke til det, mine Herrer — at være uindskrænket Herre over, om vi faae nogen Forandring i Loven. Saalænge den ikke puffer Forandringer, og saalænge der er Bestemmelser i det reviderede Lovforslag, som ikke smager den, siger den naturligtvis ikke Ja dertil, og saa staae vi, hvis Revisionsparagraffen er bleven vedtagen, paa samme Punkt, som vi staae nu. Efter min Mening er denne Paragraph altsaa intetbetydende med Hensyn til Sagen selv, hvorimod jeg gjerne skal erkjende, at den muligvis kan hjælpe Lovforslaget igjennem, og det maa naturligtvis være det Vigtigste for dem, som i det Hele taget have drevet denne Sag til det Punkt, hvorpaa den nu staaer. Alart er det i alt Fald, at vi, naar vi gaae ind paa Forslaget under Nr. 65, overlevere i Ministerens Haand Magten til at opretholde den nye Ordning, saalænge Regjeringen vil. Lade vi derimod den Bestemmelse blive staaende, som Thinget vedtog ved 2den Behandling, er der dog en Grænse, hvortil vi kunne see hen som den, der vil kunne befrie os for de altfor store Udgifter, som dette Lovforslag efter Manges Mening her i Salen vil medføre. Jeg har fremhævet dette, fordi jeg ikke vilde, at det ude i Landet skulde see ud, som om der var budt noget Virkeligt ved Forslaget under Nr. 65, hvilket vel seer ud som Noget, men med Hensyn til Realiteten er et Intet. Det Hele er ikke Andet end, at man principmæssigt ikke vil indrømme Rigsdagen dens hidtil udøvede Myndighed til gennem Finantsloven at kunne indvirke paa de Udgifter, der maae og skulle anvendes til Hærvæsenet, og til derigjennem at lempe dem efter Landets Kræfter i ethvert givet Tilfælde. Naar Forslaget under Nr. 65 bliver vedtaget, er det min Overbeviisning, at vor Bevillingsret har meget Lidt at bethede, thi det er aabenbart, at den overveieende Deel af Udgifterne da er fastslaaet paa eengang ved et Normalreglement, som vi ikke kunne komme bort fra efter de An-